

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

51. An qui privatim Divinum Officium recitat, debeat illud ita pronunciare,
ut seipsum audiat? Ex p. 2. tr. 12. res. 11.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76359](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76359)

RESOL. L.

An qui recitat Officium cum notabili abscissione ultimorum syllabarum, peccet mortaliter, & teneatur denno recitare?

Et an, qui cum eorecitat Officium satisfaciatur suo muneri, vel teneatur repetere?

Et quid est dicendum de nimia acceleratione in canendo?

Et an censetur aliquid omittere, qui alternatim legens, aut cantans cum aliis sui Chori versus integre recitat, alterius vero auscultat, si modo suos non inchoet priusquam alter finierit?

Et quid, si secus fiat, &c. Ex part. 2. tractat. 12. Refol. 32.

Sup. hoc infra in Ref. 59. §. vlt. in principio, & in Ref. 117. lege latam doctrinam §. vlt. ad medium, vers. Oprimè Narrarus.

§. 1. Negatiuè respondet Filliuc. tom. 2. tract. 23. cap. 7. num. 242. Azor. part. 1. lib. 10. cap. 4. questione 11. Et ratio est, quia non violatur præceptum in re graui; nam cum tali abscissione peruehatur adhuc sensus, & significatio verborum, vnde si abscissio syllabarum variaret notabiliter sensum verborum, sic recitans teneretur denud recitare. Et idè Villalobos in summ. tom. 1. tractat. 24. dub. 10. num. 7. sic asserit. Et Officio diuino se ha de dezir sin sincopar, pronunciando hasta las ultimas palabras, mas el que por mala prononciacion, o impericia pronunciar mal, cumple con esso; y quando alguno lo hiz. esse con advertencia, aunque pecaria, no por esso quedaria obligado a bouler a rezar el officio, como dix. e Azor, porque guarda la ley quanto a la substancia: lo qual entiendo, quando no fuisse muy graue el exceso, por que si fuisse tal que corrumpiesse el Officio diuino de industria, no conphria. Ita ille.

Sup. hoc notato in fine §. 1. not. præteriti.

2. Igitur qui voluntariè persoluendo Horas Canonicas, syllabas abscindit, non tenetur sub peccato mortali diuinum Officium repetere, nisi notabiliter sensus verborum corrumperetur, quod raro soler accidere. Nota etiam, quòd qui cum tali recitaret Officium, satisfaceret suo muneri, nec teneretur Officium repetere, nam si factus ita recitans satisfaciatur, vt probatum est, etiam & ipse satisfaciatur. Notandum est etiam cum Filliucio tom. 2. tract. 23. cap. 6. num. 210. quòd ad hunc defectum reducitur nimia celeritas in canendo, moraliter enim non potest fieri sine sincopa, & aliqua abscissione syllabarum, & etiam si absque illa efficiatur, tamen est in causa, vt audientes non possint verba percipere, & attendere, vnde ordinariè est tantum peccatum veniale, neque obligat ad iteratam recitationem Officij, nisi adfit contemptus, vel graue scandalum, seu notabilis corruptio, & deformatio verborum in toto cantu; vnde Sylius in 2. 2. quæst. 83. art. 13. conclus. 5. sic asserit. Non censetur aliquid omittere, qui alternatim legens, aut cantans cum aliis sui Chori, versus integre recitat, alterius verò auscultat, modò suos non inchoet, priusquam alter finierit; si verò secus faciat, mortaliter, aut venialiter peccabit, secundum, quòd fuerit magna, vel parua quantitas verborum ita absumptorum, neque satisfaciatur præcepto Horarum, quando erit notabilis. Ita ille.

Sup. hoc infra in Ref. 59. cursum à lin. 4.

RESOL. LI.

An qui priuatim recitat Diuinum Officium debeat illud ita pronunciare, vt seipsum audiat? Ex part. 2. tract. 27. Ref. 11.

§. 1. Affirmatiuè respondet Reginaldus in præxi, tom. 2. lib. 8. cap. 12. dub. 5. num. 174. vbi ait, vocem eius, qui solus, & priuatim recitat Horas Canonicas, non debere esse ita submissam, vt non audiat se ipsum. Idem etiam docet Suarez de Relig. tom. 2. lib. 4. cap. 7. num. 6. [Quando (ait) quis recitat solus, moraliter necessarium est, vt ipse saltem se ipsum possit audire: quia vox debet esse audibilis: ergo saltem ab ipso orante; nam profecto, etiam physicè loquendo, vix potest formari vox, quæ ab ipso loquente audiri non possit, seclusis impedimentis, quæ erunt per accidens, moraliter etiam videtur id necessarium, vt possit quis humano modo explere illud præceptum, & certus fieri, quòd illud sufficere executioni mandauit.] Ita Suarez.

2. Non reticet tamen opinionem contrariam docere Azorium part. 1. lib. 10. cap. 11. quæst. 4. vbi ita loquitur: [Sanè si quis solus diuinum Officium persoluat, satis est, si sic recitet, & profert, vt verè dici queat, ore, & voce preces fundere, siue ab alio, siue à se audiri possit, siue non: quoniam à iure solum cogitur voce, & ore, & non tantum mente, & animo precari, & orare: ac proinde, si reuerà linguam, & labia moueat, voce orat, non mente dubitaxat. Satis igitur est, si dum recitat preces, verba ita profert, linguam, & labia mouendo, vt seipsum percipiat, & intelligat, non solum in gutture pronunciet.] Hæc Azorius. Quam quidem opinionem pro scrupulosi tantum admittit Filliucius tom. 2. tractat. 23. cap. 3. num. 117. ita asserens: [Probabile tamen est, quòd dicit Azorius, satis esse vocem formare, labia mouendo, etiam si a nemine, neque ab ipso profertente audiri possit. Quod propter scrupulosos dictum volo.]

RESOL. LII.

An qui priuatim recitat Diuinum Officium, sufficiat vocem formare, labia mouendo, etiam si seipso audiri non possit? Ex p. 6. tr. 7. & Misc. 2. Ref. 10.

§. 1. Affirmatiuam sententiam docet Bonacina de Sup. Horis Canonicis, disp. 1. quæst. 3. p. 101. §. 1. num. 23. Zambellus in Repertorio Morali verb. officium, num. 11. & nouissime in suis eruditissimis Commentarijs ad Decalogum, Argid. Trullench tom. 1. lib. 1. cap. 7. dub. 11. num. 9. vbi sic ait. Quæres, quæ vox sufficiat in eo, qui priuatim recitat; an talis vt ab alijs exaudiri possit. Respondeo satis esse vocem formare labia mouendo, etiam si a nemine, neque ab ipso profertente audiri possit: quòd tanquam probabile & tutum admittendum censo, non tantum propter scrupulosos, sed absolute quoad omnes; quia huiusmodi verè vocaliter orant, vt comprobatur ferè communis fidelium vsus; nullo enim præcepto, aut iure probatur: quia præceptum non ad audiendum, sed ad dicendum obligat, & ex alia parte oratio ore & voce fieri potest, etiam si non audiatur ab ipso recitante. Denique sequetur surdastros teneri officium altissima voce recitare, aut dici orationem vocalem non facere. Ita Trullench, cui etiam de instructionem Ordinandorum editam Iussu Illustrissimi Martini Reial pro Archiepiscopatu Hispalensi part. 5. §. 2. n. 18.

2. Sed ego hanc sententiam in p. 1. tract. 12. resol. 11. cum Filliucio pro scrupulosi libenter admittam, quicquid videtur absolute pro omnibus admittenda, quicquid asserant Bonacina & Trullench, quia vox debet esse audibilis; ergo saltem ab ipso orante: & physicè loquendo vix potest formari vox, quæ ab ipso loquente seclusis impedimentis audiri non possit. Dicendum